

Fil.tohtori Matti Pöllä

Perttusen suvun vaiheet 1700-luvulla

Vuonna 1834 tekemällään viidennellä runonkeruumatkalla Elias Lönnrot kävi Latvajärvellä, jossa tapasi Vian muissa kylissä jo aiemmin ”hyväksi runonlaulajaksi” luonnehdittu Arhippa Perttusen. Häneltä Lönnrot kirjoitti muistiin kalevalamittaisia runoja 42 numeroa, yhteensä noin 4 100 säettä. Tältä matkaltaan palattuaan Lönnrot laati vuonna 1835 ilmestyneen Vanhan Kalevalan. Teosta varten käytettyjen vianalaisten runojen säemäärän oli noin 18 800 Perttuselta saatujen runojen muodostaessa tästä määrästä lähes neljänneksen. Arhippa Perttuselta tallennetut runot muodostavat aivan oman luokkansa myös laadullisesti, sillä monista muista runolaulajista poiketen Perttunen esitti ne selkeinä, eheinä kokonaisuuksina ja runomitallaan moitteettomina. Vanhan Kalevalan sekä myöhemmin, vuonna 1849 ilmestyneen Kalevalan uuden laitoksen aineksia ryhmittäessä Lönnrot tukeutui suuressa määrin nimenomaan Perttusen käsityksiin erillisten runojen muodostamista laajemmista jaksoista sekä näiden keskinäisestä järjestyksestä. Arhippa Perttusen jälkeen suvussa oli muitakin huomattavia runonlaulajia, mm. hänen poikansa Miihkali.

Aikaisempi tutkimus

Kansanrunouden tutkija August Aksel Borenus kiinnostui ensimmäisenä Arhippa Perttusen elämäntaiheista ja

hän sukunsa juurista. Haastatteleamalla vuosina 1872 ja 1879 runonlaulajan jälkeläisiä Borenus kokosi suvun piirissä näistä aiheista säilynyttä muistitietoa. Myöhemmin A.R. Niemi, Martti Haavio, Helmi Virtaranta sekä kymmenet muut kirjoittajat ovat käsitelleet tämän maineikkaan runonlaulajasuvun vaiheita käyttäen tärkeimpänä lähteenään Perttusilta itseltään 1800-luvun jälkipuolella ja 1900-luvulla tallennettuja elämäkerrallisia tietoja. Alpo Räisänen, Olavi Suorsa ja Antero Heikkinen ovat 80-90-luvuilla selvittäneet Perttusen alkuperää sekä suvun saapumisaikaa Vianaan. Tarkasteltaessa Oulujokilaaksossa 1600-luvulla asuneen Perttusen suurperheen vaiheita Pertti Virrankoski on tuonut esille syitä, jotka todennäköisesti vaikuttivat suvun lähtöalueella asuneen henkilön päätökseen muuttaa Vianaan.

Entistä vanhemmalle pohjalle Arhippa Perttusen elämäntaiheiden selvittämisessä päästiin 1960-luvulla, jolloin Toivo Väisänen jäljitti runonlaulajan ja hänen omaisensa vuonna 1793 laaditusta eli vanhimmasta säilyneestä Vuokkiniemen seurakunnan rippikirjasta. Vuosittain laadittuja mutta vain satunnaisesti säilyneitä rippikirjoja sekä kirkonkirjoja läpikäymällä Alekski Konkka, Nina Lavonen ja Sandra Stepanova ovat selvittäneet Arhippa Perttusen ja hänen jälkeläistensä tärkeimmät elämäkerratiedot.

Konkan julkaisemia tietoja sekä vuoden 1762 väestönlaskennan tuloksia hyödyntäen olen aiemmassa yhteydessä selvittänyt Arhippa Perttusen isoisän nimen ja osoittanut hänen asettuneen Latvajärvelle 1750-luvulla. Uusimman Perttusia koskevan löydön on tehnyt petroskoinen dosentti Irina Tsernjakova. Kesäkuussa 1997 Kajaanissa pidetyssä Elias Lönnrotin Viena ja Kainuu -seminaarissa Tsernjakova esitteli vuoden 1782 väestönlaskennan papereista löytämänsä tiedot Perttusen perheestä.

Seuraavassa pyrin Arhippa Perttusesta ja hänen esivanhemmistaan tähän mennessä kootua tietoa yhdistelemällä rakentamaan mahdollisimman yksityiskohtaisen kuvan runonlaulajasuvun vaiheista 1600- ja 1700-luvulla. Välttyäkseni sukunimen Perttunen mainitsemiselta joka lauseessa käytän seuraavassa tähän sukuun kuuluvista henkilöistä puhuttaessa ainoastaan heidän etunimeään.

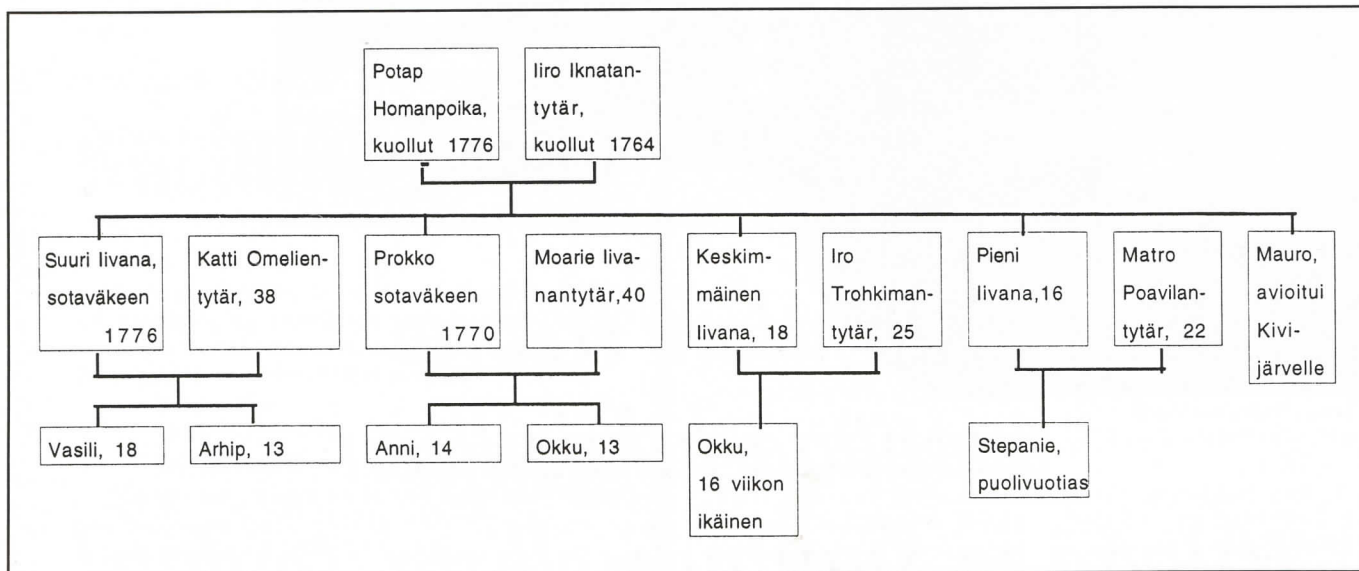
Arhipan lapsuudenperhe

Vuonna 1782 Latvajärvellä asui suurperhe, joka on siihen kuuluvien henkilöiden myöhempien mainintojen perusteella identifioitava Arhipan lapsuudenperheeksi. Tuolloin Perttusen talossa asui 12 henkilöä, joista viisi olivat alaikäisiä. Työikäisiä miehiä, jollaisiksi laskettiin kaikki 15-60-vuotiaat, oli kaksi, Arhipan sedät Keskimäinen Iivana ja Pieni Iivana.

Laajimmillaan Perttusen ruokakunta oli vuoden 1770 paikkeilla. Perheen johtajuus kuului leskeksi jääneelle Arhipan vaarille, Potap Homanpojalle. Hänen lisäksi ruokakuntaan kuului kaksi aikuista miestä (Suuri Iivana ja Prokko), kaksi toisella vuosikymmenellä olevaa poikaa (Keskimäinen Iivana ja Pieni Iivana) sekä alle kymmenvuotiaat Vasselei ja Arhippa. Kotitaloudessa asuvien miesten lukumäärä antoi vironomaisille aiheita ajatella, että talossa on tarpeeksi työvoimaa. Tästä johtuen ensin Prokko ja myöhemmin Suuri Iivana joutuivat sotapalvelukseen 25 vuodeksi. Mitä todennäköisimmin Potap kuoli vasta Suuren Iivanan jouduttua sotaväkeen. Tämän jälkeen perheen toimeentulo jäi kahden alaikäisen nuorukaisen ja kahden keski-ikäisen naisen työpanoksen varaan.

Vuonna 1834 Arhippa kertoi Lönnrotille oppineensa parhaat runot monta vuotta sitten kuolleelta isältään. Mikäli vuoden 1782 asukasluettelon tieto Suuren Iivanan sotapalvelukseen joutumisen ajankohdasta pitää paikkansa, Arhippa oli isänsä viimeistä kertaa nähdessään 7-vuotias. Siihen mennessä Arhippa ehti oppia suurimman osan niistä runoista, joita hän myöhemmin lauloi Lönnrotille.

Suuren Iivanan jouduttua vuoden 1776 paikkeilla sotapalvelukseen hänen vaimonsa Katti Omelientytär jäi käytännöllisesti katsoen leskeksi. Ve-

Arhippa Perttusen lapsuudenperhe vuoden 1782 asukasluettelon mukaan.

näjän armeijassa suoritettavan asepalveluksen raskaudesta johtuen harva sotamiehistä pystyi suorittamaan sen täysimitaisena edes rauhan aikana. Mikäli Suuri Iivana olisikin onnistunut asepalveluksen suoritettuaan palaamaan Latvajärvelle, 56-vuotiaana hän tuskin olisi pystynyt huolehtimaan perheensä toimeentulosta.

Vuoteen 1793 mennessä suurperhe oli jakautunut kolmeksi kotitaloudeksi. Arhipan sedät Keskimmäinen Iivana ja Pieni Iivana olivat rakentaneet omat talonsa ja muuttaneet perheineen niihin. Rippikirjaan leskeksi merkitty Katti Ome-lientytär ja hänen lapsensa, 24-vuotias Arhippa, 20-vuotias Moarie ja 18-vuotias Solomonija, asuivat omana taloutenaan. Todennäköisesti Katin perhe asui vuonna 1793 nimenomaan aikoinaan Potapin isännöimässä suvun kantatalossa. Katin talo esiintyy nimittäin rippikirjassa numerolla 57, Latvajärveä koskevan luettelon kolmantena. Talo kuului siis kylän vanhimpiin. Sen sijaan Arhipan sedät perheineen asuivat luettelon puolivälissä esiintyvissä taloissa numero 61 ja 62, mikä kaiketi osoittaa niiden rakennetun taloa 57 myöhemmin. Avioituttuaan 1793 tai 1794 Hoto Jогorintyttären kanssa Arhipasta tuli sukunsa kantatalon seuraava isäntä.

Suvun muutto Latvajärvelle

Vuoden 1890 rippikirjan mukaan Perttusen 12 ruokakuntaan kuului yhteensä 144 asukasta, jotka käsittivät kolmannen Latvajärven väkiluvusta. Vajaassa puolessatoista vuosisadassa kylän toiseksi suurimmaksi kasvanut suku polveutui Latvajärvelle 1700-luvun jälkipuolella asettuneista Arhipan isoisan Potapin ja tämän nuoremman Prohor-nimisen veljen perustamista perheistä.

Vuonna 1793 Latvajärvellä asui kaikkiaan kuusi Perttusen ruokakuntaa. Kolmeksi taloudeksi jakautuneiden Potapin jälkeläisten lisäksi rippikirjaan on merkitty talossa n:o 63 asunut 77-vuotiaan Prohor Homanpojan isännöimä suurperhe sekä siitä erilleen muuttaneiden Prohorin kahden vanhimman pojan kotitaloudet (talot n:o 64 ja 65).

Repolan pitäjän Vuokkiniemen kolmannen asukasluetteloiden vuodelta 1762 sisältää maininnan, että Potapin perhe ”merkittiin vastasaapuneiden

kirjaan” Vuokkiniemellä vuonna 1754. Perhe muutti Latvajärvelle vähän ennen vuotta 1762. Sen sijaan Potapin nuoremman veljen ja tämän perheen vaiheet ennen vuotta 1793 ovat täysin hämärän peitossa. Prohorin perhe puuttuu Latvajärven asukasluettelosta vuodelta 1762 eikä se ole jäljitettävissä myöskään muista Länsi-Vienan kylistä. Vuoden 1782 asukasluettelon sisältämiä tietoja Arhipan lapsuudenperheestä Kajaanin seminaarissa esitelletty Irina Tsernjakova ei ole lainkaan kiinnittänyt huomiota Prohorin perheeseen. Käytettävissä olevan aineiston valossa Prohor lapsineen asettuivat Latvajärvelle joskus vuosien 1762 - 1793 välisenä aikana. Tätä kirjoittaessa käytettävissä ei ole tietoja Prohorin aikaisemmasta asuipaikasta. Nämä tiedot saattavat kuitenkin löytyä dosentti Tsernjakovan hiljattain esittelemästä vuoden 1782 asukasluettelosta.

Suvun vaiheet ennen asettumista Latvajärvelle

Vuonna 1679 kylänä ensimmäistä kertaa mainittu Latvajärvi autioitui joskus 1700-luvun vaihteessa. Latvajärven rannalle asettui uusia asukkaita vasta vuosien 1745 ja 1762 välisenä aikana, luultavasti vasta vuosisadan puolivälin jälkeen. Perttuset näytävät muuttaneen kylään ensimmäisten joukossa, mikä lienee antanut Miihkali Perttuselle aihetta pitää sukuaan Latvajärven vanhimpina asukkaina.

Vuonna 1754 Vuokkiniemellä käynyt venäläinen kirjuri merkitsi Potapin nimen ”vastasaapuneiden” luetteloon, mikä ei sinänsä tarkoita, että Arhipan isoisa olisi hiljattain muuttanut kylään jostain toiselta paikkakunnalta. Kirjurin käyttämä ja vuoden 1762 luettelossa sellaisenaan toistettu sanamuoto tarkoittaa ainoastaan, että henkilö oli juuri tuolloin tullut virkavallan tietoon ja kirjatuksi verovelvollisten luetteloon. Vuoden 1762 väestönlaskennan aikana laadittuun Lounais-Vienan (myöhempien Vuokkiniemen, Uhtuan ja Kontokin kuntien) asukasluettelo sisältää tiedon kaikkiaan 116 miespuolisesta henkilöstä, joka oli merkitty asukasluetteloon ensi kertaa vuosien 1752 - 1755 välisenä aikana. Nämä henkilöt muodostivat vuonna 1762 noin neljänneksen seudun kaikista miespuolisista asukkaista. Suurin osa ”vastasaapuneiden kirjaan” merkityistä henkilöis-

tä asui mitä ilmeisimmin samoissa kylissä jo ennen 1750-lukua. Aikaisempien väestönlaskentojen aikana, ts. vuosina 1725 ja 1745 Lounais-Vienan asukasluetteloa laatineet kirjurit eivät yksinkertaisesti tavoittaneet seudun kaikkia asukkaita. Mainittakoon tässä yhteydessä, että Venäjällä toimitetuissa väestönlaskennoissa naisia ei otettu huomioon aina 1760-luvulle asti. Asukasluettelon ulkopuolelle jääneet asukkaat (joskus kokonaiset perheet) välttyivät verotukselta ja sotaväkeenoitoilta. Edelläsanotun perusteella on syytä otaksua, että Potap perheineen asui Vuokkiniemellä myös vuotta 1754 edeltävänä aikana. Myös hänen veljensä Prohor lienee asunut ennen Latvajärelle asettumistaan Vuokkiniemellä.

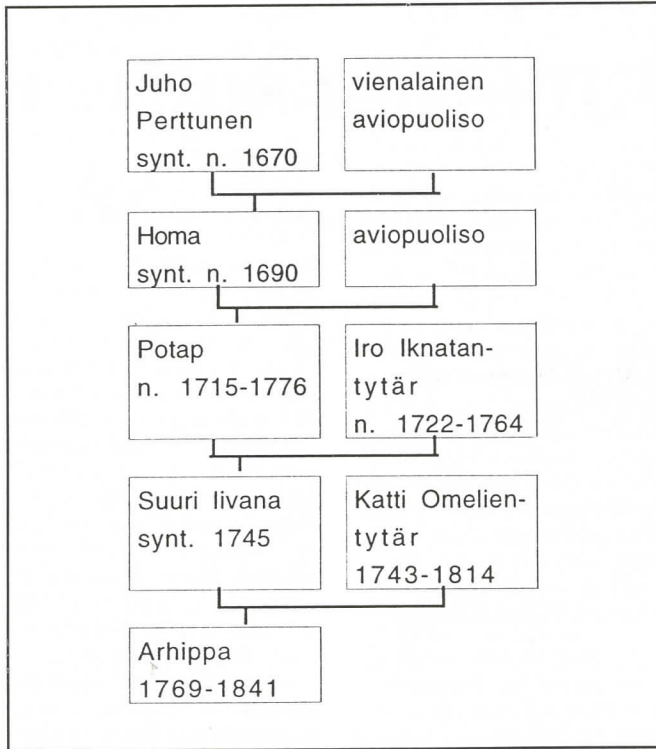
Vuosien 1762 ja 1793 lähteissä ilmoitetun Arhipan isoisan ja tämän veljen iän perusteella on laskettavissa heidän syntymävuotensa. Potap olisi syntynyt 1715 ja Prohor vuotta myöhemmin. Heidän isästään Homasta ei ole säilynyt mitään asiakirjatietoja. Poikiensa syntyyssä Homa oli kaiketi yli 15-vuotias, joten hänen on oletettava syntyneen joskus 1600-luvun lopulla.

Homan lapsuudenperheen asuinpaikasta ja suvun liikkumisesta Vienassa ennen Vuokkiniemelle asettumista voidaan esittää pelkästään oletuksia. Akonlahden ympäristöstä tallennetut viisi Pertun- (Perttu-) alkuista paikannimeä saattavat olla muisto siitä, että Perttuset ovat joskus asuneet Kiitehenjärven rannoilla. Sukua ei mainita Akonlahden asukkaiden joukossa 1800-luvulla, joten Perttu-alkuisen paikannimistön on oletettava syntyneen joskus ennen 1800-lukua. Myöhäisintään 1600-luvun puolivälissä syntynyt ja vuonna 1700 Lounais-Vienan suurimpiin kuuluva Akonlahti puuttuu 1720- ja 1740-lukujen kyläleteloista, ja vuonna 1762 sen ilmoitetaan olevan uudiskylä. Todennäköisesti aivan rajan pinnassa sijainnut Akonlahti autioitui suuren Pohjan sodan aikana tapah-tuneen suomalaisten sissien hyökkäyksen seurauksena. Tämän huomioon ottaen päätyy ajatuksen, että Perttuset ovat asuneet Akonlahdessa vuotta 1718 edeltävänä aikana. On myös oletettavissa, että Perttuset joutuivat jättämään sodan aikana poltetun kylän ja muuttamaan Vuokkiniemelle, josta suku myöhemmin siirtyi Latvajärvelle.

Suvun kantaisän saapumisaika Vianaan

Vuonna 1872 Arhipan poika Miihkali kertoi Boreniukselle, että Perttusen suvun kantaisä olisi tullut Vianaan neljä tai viisi sukupolvea sitten Oulujoen varrella olevasta Perttulan kylästä. Miihkali lienee laskenut Vienassa asuneiden sukupolvien määrän takautuvasti Arhipasta lähtien. Tällöin Homa edustaisi neljättä sukupolvea. Homan isä, josta ei ole löytynyt mainintoja venäläisissä väestöllisissä lähteissä, näyttää olevan Perttusen suvun vienalaisen sukuhaaran kantaisä. Miihkalin laskiessa miespolvet isästään alkaen hänen on loogista ajatella käyttäneen lähtökohtana omaa syntymävuottaan eli vuoden 1817 tienoota. Mikäli sukupolven vaihtumisen ajaksi arvioidaan 20-30 vuotta, Boreniuksen tallentaman ilmoituksen mukaan suvun kantaisä olisi muuttanut Vianaan joskus vuosien 1667 - 1717 välisenä aikana. Ajoitusta voidaan olen-naisesti tarkentaa laskemalla tiedossa oleville sukupolvenvaihdoksille aritmeettinen keskiarvo. Potap, Suuri Iivana ja Arhippa olivat heidän ensimmäisen tiedossa olevan pojan syntyyssä vastaavasti 30, 24 ja 26 vuoden ikäiset. Miihkalin esikoinen, Moarie, syntyi isänsä ollessa 26-vuotias. Näin ollen keskimääräiseksi sukupolven vaihtumisen ajaksi Perttusen suvussa 1700-luvulla ja 1800-luvun alkupuolella saadaan 27 vuotta. Tätä lukua käyttäen suvun kantaisän voidaan arvioida saapuneen Vianaan vuoden 1682 paikkeilla.

Oman selvityksensä mukaan Arhipan jälkeläisiin kuuluva, todennäköisesti kuitenkin Prohorin sukulinjaa edustava Tatjana Perttunen (1879 - 1963) kertoi vuonna 1959 Jaakko Rugojeville kiintoisia lisätietoja sukunsa kantaisästä. Samoin kuin Miihkali, Tatjana muisti Perttusten olleen kylän kantasuku ja muuttaneen Latvajärvelle Oulujoelta. Tatjanan mukaan ”Häiskyaikana (= sotavuosi) on tullut pakoh yksi mies, Jussi nimellinen, ruvennut vävyksi ja siitä se on lähten se juuri (= suku) juoksomah”. Suvun kantaisän saapumisaika Vianaan ehti siis hämärtyä sitten 1870-luvun. Mikäli tämä muistitieto pitää muilta osin paikkansa, Miihkalin arvioon suvun vienalaisten miespolvien määrästä sitä suhteutettaessa on pääteltävissä, että johonkin vienalais-taloon alkuaan kotivävyksi tullut ja sitten sen isännäksi kohonnut Juho oli Homan isä.

Arhippa Perttusen vienalaiset esivanhemmat.

Vuonna 1711 Kajaanin markkinoilla tiedetään käyneen neljän vienalaisen kauppiaan, heidän joukossaan mm. Iivana Perttunen. Kuten tunnettua, nimen Jussi (Juho) ortodoksinen, karjalaisten käyttämä vastine on Iivana. Tatjanan 1900-luvulle välittämän muistitiedon mukaan Juho tuli Vianaan kotivävyksi, mistä voidaan päätellä hänen siirtyneen rajan yli yksin. Tämä seikka saattaa entistä varmemmalle pohjalle oletuksen, että Kajaanin käräjien pöytäkirjoissa esiintyvä Iivana Perttunen, Tatjanan mainitsema Jussi ja Miihkalin arviossa nimetömänä esiintyvä suvun kantaisä on sama henkilö.

Edelläsanotun valossa näyttää todennäköiseltä, että Arhipan isoisän isoisä Juho saapui Vianaan joskus 1600-luvun viimeisellä neljänneksellä. Aikaisemmassa tutkimuksessa on sekä pystytty tarkkaan paikantamaan Juhon lähtöseutu että selvittämään ne syyt, jotka todennäköisesti vaikuttivat hänen päätöksensä muuttua pois kotoa ja vieläpä siirtyä rajan ta.

Olavi Suorsa on osoittanut, että Miihkalin mainitsema Perttulan kylä tarkoittaa veroasiakirjoissa esiintyvien, Oulun pitäjään kuuluneiden Oulunsuun ja Laitasaaren ”virallisten” kylien rajalla sijainnutta taloryhmää. Siitä todennäköisesti käytettiin 1600-luvulla nimeä Perttula vuosisadan toiselta vuosikymmeneltä lähtien siinä asuneen laajan Perttusen suvun mukaan. Oulun kaupunkiin kuuluvassa Pikkaralan kylässä

nykyään asuva 1600-luvun Perttusen jälkeläinen Erkki Perttunen on kertonut Olavi Suorsalle kuulleen isältään, että suvusta on aikoinaan lähtenyt Vianaan miespuolinen henkilö, jonka nimeä ei enää muisteta.

Pertti Virrankosken tutkimusten mukaan Laitasaarella 1670-luvulla asunut, ainakin 15 aikuista ja heidän lapsensa käsittänyt Perttu Juhonpoika Perttusen suurperhe oli pahoissa taloudellisissa vaikeuksissa ja joutui vuonna 1678 yhteydenottoon virkavallan kanssa. Muutamaa vuotta myöhemmin ruokakuntaan kuulunut Simo Pertunpoika tuomittiin virkamiehen häpäisemisestä kuukaudeksi vankeuteen. Kemijoen yläjuoksulla Sompiossa esiintyy vuonna 1687 uudisasukkaana Niilo Simonpoika Perttunen. Ilmeisesti Niilo oli Laitasaaresta pohjoiseen paennut Simo Perttusen poika. Asiakirjoihin vietyjä tietoja perheen kohtamista vastoinkäymisistä lähtökohtana pitäen Antero Heikkinen onkin arvellut, että Arhipan esi-isä olisi samoihin aikoihin lähtenyt Laitasaaresta Vianaan. Näin Juho Perttusen päätös siirtyä rajan taakse ja hänen ryhtymisensä kotivävyksi jossain vienalaisessa talossa saavat luontevan selityksen.

Mikäli tässä jäljitetty sukulinja pitää paikkansa, Arhipan Lönnrotille laulamien runojen välittyminen sukupolvelta toiselle näyttää olleen monasti uhattuna 1600 - 1700-luvun aikana. On nimittäin varsin to-

dennäköistä, että Arhipan ja Miihkalin runorepertoaari on ehkä joitakin yksittäisiä runoja lukuunottamatta Juhon Oulujokivarresta tuoma. Juhon jälkeläiset saattoivat toki kartuttaa runolipastaan oppimalla uusia runoja Lounais-Vienan muilta runonlaulajilta. Arhipan ja Miihkalin tapaukset osoittavat kuitenkin, että huomattavaakin runonlaulaja omaksui pääosan hallitsemastaan repertoarista nimenomaan lapsuusvuosina joko vanhemmiltaan tai muilta lähisukulaisiltaan.

Runojen säilyminen sekä nälkävuosina 1696 - 1697 että suuren Pohjan sodan vihollisuksien aikana oli siis vain Juhon ja hänen joskus vuosisadan lopulla syntyneen poikansa Homan muistin varassa. Mahdollisesti Juholla oli muitakin poikia joista ei ole kuitenkaan säilynyt mitään tietoa. Oletetut Homan veljekset lienevät kuolleet ehtimättä avioitua ja hankkia lapsia, sillä Vianasta ei tunneta Perttusten muita sukuhaaroja kuin 1700-luvun jälkipuolelta lähtien Latvajärvellä asuneet Homan jälkeläiset.

Runonlaulajasukua koettelivat uudet vastoinkäymiset vuoden 1776 paikkeilla, jolloin Arhipan lapsuudenperheen toimeentulo jäi kahden keski-ikäisen naisen työpanoksen varaan. Katti Omelientytären johdolla perhe selvisi taloudellisesta ahdingosta. Ylivoimainen raadanta vaati kuitenkin veronsa. Arhipan isovelji Vasselei näyttää nimittäin menehtyneen ehtimättä perustaa perhettä, sillä vuoden 1793 rippikirja ei sisällä mitään tietoja Vasseleista tai hänen jälkeläisistään. Arhippa varttui aikuisikänsä ja siirsi runonlaulutaitonsa pojalleen Miihkalille.

Kirjallisuusluettelo

Arkangelin aluearkisto (GAAO), fond 29, opis 29, delo 564. Latvajärven seurakunnan rippikirja vuodelta 1890.

Haavio, Martti Viimeiset runonlaulajat. Porvoo 1985, s. 34-42.

Heikkinen, Antero Menneisyttä rakentamassa. Helsinki 1996, s. 121-122.

Irina Tsernjakovan esitelmä Elias Lönnrotin Viena ja Kainuuseminaarissa Kajaanissa, 2.6.1997.

Pöllä, Matti Vienan Karjalan etnisen koostumuksen muutokset. Tampere 1995, s. 130-134.

Rugojev, Jaakko Sukutietoa suurista Perttusista. -Punalippu 2/1985.

Lisää lähdeviitteitä löytyy edellisessä luettelossa olevista teoksista.

Kiitos lahjoittajille

Seuramme ystävät ja toiminnan tukijat ovat kartuttaneet rahastojamme lähes 2,5 miljoonalla markalla viime ja tänä vuonna lahjoituksin ja osallistumalla keräyksiimme. Voimme nyt entistä enemmän avustaa nuoria opiskelijoita, olla mukana Karjalan Tasavallassa puhuttavien kansallisten kielten elvyttämisessä sekä tukea kalevalaista kulttuuria. Kohteista ei ole puutetta. -Passivo suuri, pitky da levei!

Seurallamme näyttää olevan myös vihamiehiä. Eräästä alaosastostamme erotettu Markku Nykänen ”paljasti” seuran rahankeräykset ”laittomina” MTV 3:n Rikosraportti-ohjelmaan, joka tuli 25.11. Ohjelmaa mainostettiin: ”Karjalakeräyksen tuotto pimitettiin”.

Keräyksemme on tehty täysin laillisesti ja vuoden 1996 keräyksen tilitys on asianmukaisesti tehty Uudenmaan Lääninhallitukselle. Tänä vuonna keräystämme on jatkettu 10.3. jälkeen saatuaamme uuden keräysluvan. Ainoa ”kauneusvirhe” on ollut, että kustannuksia säästääksemme olemme tänä vuonna käyttäneet juhluvuoden keräysesitteitä, ja siinä olevassa tilisiirtokortissa on viime vuotisen keräysluvan numero.

Tämän joulunumeron välissä on vielä juhluvuoden keräysesite, mutta tilisiirtokortissa on keräysluvan numero nyt korjattu oikeaksi. Toivottavasti mahdollisimman moni lukija osallistuu vielä keräykseen esim. sadalla markalla, jolla hyvinkin saadaan oppikirja Karjalan koululaiselle.

KHT-tilintarkastaja Antti Helenius on pyynnöstämme antanut viime ja tämän vuoden keräyksen laillisuudesta lausunnon, joka on lähetetty mm. Uudenmaan Lääninhallitukselle.

Toivotan Hyvää Joulua ja Onnellista Uutta Vuotta kaikille lehtemme lukijoille ja keräyksen osallistuneille!

Pentti Keynäs

Heimolaisia etsitään

Kiestinkiläinen Iro Kannojeva etsii tietoja sedästään Jeli-sei Bogdanovista eli Felix Niivasta. Tämä mies muutti Suomeen 1920-luvun alussa ja asui sittemmin Käkisalmessa Pärnukadun varrella. Hän oli syntynyt Oulangan Kuntikylässä 1907-10 tienoilla. - Tiedot voi osoittaa tämän lehden toimittukseen.